

Kassioru puhkemaja mänedžer Tõnis Viira sihib Kotiku viburajal kõrgel puu otsas istuvat kakku, mis on üks selle raja keerukaimalt tabatavaid sihtmärke.

2x Kalev Saar

▶ **VIBURADASID ON EESTIS VIIMASTEL AASTATEL RAJATUD KÜMMEKOND JA TULEB LISAGI**

Kotiku rada meelitab vibukütte jahile

JÜRI SAAR
jyri.saar@postimees.ee

Jahiti saab pidada ka nii, et pole verd ega püssipauke. Seda tõestades luusib iga nädal Eesti metsades kümneid mehi, naisi ja lapsi, vibud seljas. Vibusport levib kulutule-na.

Et hasart ja sõltuvus on kerge tekkima, hoiatab Musta Noole Vennaskonna viburaja perenaine Rita-Anette Kohava kohe alguses. Vastse-Kuuste külje alla Kotiku oja kaldale sai viburada valmis mullu sügisel ja nii on seal tulemas esimene täishooaeg vibujahti.

Nõrganärvilised võivad julgesti edasi lugeda, sest jaht ei käi sugugi päris loomadele, vaid märklehtedele, kus on elusuuruses loomakujutised, vahel ka elusuuruses loomakujudele. Märke on Kotiku rajal 14, mõnel pikemal rajal ka 28. Neid lastakse punktide peale.

(Võib ka ette tulla, et märki lastakse loomakujuta märklehtedele – kõik sõltub sellest, milliste reeglite järgi võidulaskmine parasjagu käib.)

Raske algus

Mõneti meenutab maastikuvibu – nii seda kutsutakse – golfi: jalutad seltskonnaga, ajad juttu ja pead jahti looduses, mis Kotiku rajal on vahvalt mitmeilmeline. Rebane ootab kesk männinoorendikku, kobrast tuleb sihtida ojapervel ja karu põliste puudega metsasalus. Stop-

perit sel retkel käima ei lööda, loevad täpsuse eest saadud silmad.

Ehkki Kohava lubab, et võistlemine võib hakata kohe, tuleb enne selgeks teha, kuidas vibu käes hoida ja kuidas lasta nii, et lastud noole saaks pärast noppida märklaust, mitte kullutada arutult aega rohkemalast otsimiseks.

Oluline on ka säästa end valusatest ja kauakestvatel sinikatest, mida vibunöör käsivarrele manab. Nii ongi laskmiseks lisaks vibule, nooltele ja nooletupele vaja ka kaitsmeid. Nii nendele kolmele sõrmele, millega vibunööri pingutatakse, kui ka selle käe käsivarrele, milles vibu hoitakse.

Ja ka tehnikale tuleb tähelepanu pöörata.

«Vinnastame vibu, ankurdamine, sihime!» õpetab Kohava algajaid vibukütte, kes on juba teada saanud, et sihtmärgi suunas tuleb seista vasaku küljega ja vibu hoida õlgade kõrgusel.

Ankurdamine tähendab siin, et pärast nööri pingutamist tuleb käsi alati jätta kindlasse asendisse, näiteks nööri hoidva sõrmega suunurka puudutades. Siis saab edaspidi hõlpsasti sihtida.

Algajad teenivad kiitust juba siis, kui kümne jardi ehk umbes üheksa meetri kauguselt (profid lasevad umbes 80 meetri kauguselt) lastud nooled küll märklehest mööda, kuid ühekauguselt mööda lendavad. Kasulik teadmine on seegi, et nool

lendab parabooli pidi ja sihtides tuleb sihtmärgi kaugusest sõltuvalt seda arvesse võtta.

Maastikul võib sihtmärk asuda laskjast nii kõrgemal kui ka madalamal. Kotiku rajal näiteks oli kakk kõrgel puu otsas. Ja siis, nagu kogemus õpetab, on sihtimine paras pähkel, nagu ka siis, kui päike puude vahelt otse silma paistab.

Kolme kuuga tippu

Et põnevust rohkem oleks, on märkloomadel eraldi märgitud ala «süda», kuhu tabamise eest saab rohkem punkte kui kehasse laskmise eest. Niisamuti tehakse punktide lugemisel vahet, kas tabamus tuli esimese, teise või kolmanda noolega. Loeb esimene pihta läinud nool.

HEAKS VIBULASKJAKS VÕIB ANDE, TAHTMISE JA KORRALIKU TREENIMISE KORRAL SAADA MÕNE KUUGA.

Kohava lubadus, et võistlustel võib käima hakata kohe, käib koos teise lubadusega, et algajad võivad lasta lühemalt distantsilt ja punktiarvestust peetakse eraldi. Niisamuti võivad lähemalt lasta lapsed, mis läbi saab kogu pere üheskoos võistlemas käia.

Heaks vibulaskjaks võib ande, tahtmise ja korraliku treenimise korral saada mõne kuuga. «Üks meesterahvas treenis end

kolme kuuga Euroopa meistri-võistluste kolmandaks,» kiidab Kohava.

Nii nagu viburajal laskmiseks on hulk erinevaid reegleid, on ka vibusid palju eri tüüpe. Pikkvibu ehk maastikuvibu, mida Kotiku rajal proovida antakse, on tehtud siinsamas Eestis, Falco nime kandvas firmas. Nende hinnad algavad mõnest tuhandest kroonist.

Kuid mitte vibu hind pole see, mis vibusporti pisut kalliks teeb. Hoopis nooled, millest igauks maksab sadakond krooni. Neid kipub minema nii kaotsi kui ka katki. Algajatel juhtub pigem esimest ja osavamatel pigem viimast, kui nad oma eelmist noolt tabavad.

Seegi ilmselt paljusid enam ei morjenda, sest üle Eesti on viburada valmis kümnekond ja uusi on lisandumas. Läänud nädalalgi oli Kotikul asja uurimas rahvast mitmest Lõuna-Eesti turismiettevõttest.

Nõrganärvilistel ei tasuks aga siit edasi lugeda. Nimelt on vibusportlastel ajapikku tekkinud huvi ka päris jahti pidada, ehkki Eestis pole vibujaht veel legaalne. Leedus ja Soomes aga on.

Miks vibu, mille kasutajal tuleb saakloomale ligi hiilida paarikümne meetri kaugusele, on ebahumaanselt optilise sihikuga püssist, millest looma tulistatakse paarisaja meetri kauguselt, küsib Kohava.

Nii või teisiti – vibu teeb võidukäiku.

Kotiku viburaja instruktor Rita-Anette Kohava loeb metskitse laskmisega teenitud punkte.